



Ἐξω λοιπόν οἱ Δήμαρχοι καί καθημέρᾳ κοινότης,  
γιατί μᾶς ἑπαρασκότησε κί ἡ ἐνηλικιότης.

Πρὸς Κορινθίους λόγος Δεληγιάννη,  
ὁποῦ παντοῦ ἐντύπῳσι θὰ κάνη.

Ἐγὼ μὲν, ἄνδρες, εὐχομαι μὲ τὴν ψυχὴν μου ὄλην  
ὄσῃ ἀγάπῃν ἔδειξα πρὸς ταυτηνὴ τὴν πόλιν,  
τόσῃν ὑπάρξαι παρ' ἐμοὶ κί εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα,  
οὐπερ τὸ κλέος ἀφθιτον ἴσθον ἅπαντα αἰῶνα.

Χαῖρε λοιπόν, ὦ Κόρινθος, φωνεῖ ὁ Δεληγιάννης,  
ἥσπερ ὑπῆρξε βασιλεὺς ποτὲ ὁ Κυψελίδης,  
κί ἐγείρου πόλις ἀφνειὸς ἐν ὕμνοις καί τυμπάνοις  
τὸν πρόφῃν πανευδαίμονα Πρωθυπουργὸν νὰ ἴδῃς.  
Καί σεῖς ἀστοὶ τῆς πόλεως τῆς τόσον μακαρίας,  
πολιταὶ πλήρεις ἀρετῶν καί σθένους καί ἀνδρείας.

Ἐδῶ ἡ γῆ τῶν θησαυρῶν καί τῶν Ἀμαρυλλίδων,  
ἡ γῆ τῶν ἀπολαύσεων καί τῶν χρυσῶν Λαϊδῶν,  
ἐδῶ ἐπισημότητες ἐδλάστησαν μεγάλαι,  
ἐδῶ τὸ ἐνδιαίτημα πάσης κλεινῆς Μαντῶς.  
κί ὁ Δημασθένης ἐξαλλος ἀνέκραξε τὸ πάλαι  
ὅτι τὸ πλεῖν εἰς Κόρινθον οὐκ ἴδιον παντός.

Καί τώρα, ὦ Κορινθιοὶ, διὰ νὰ ξεθυμάνω,  
ἐκ τῶν ὥραίων Ἀθηνῶν κατεσπευσμένως φθάνω,  
ἐνῷ ἐκεῖ ἐλύσσαξαν δεινοὶ μηχανορράφοι  
καί ὁ καθένας θούρια τοῦ Διαδόχου γράφει,  
καί τὴν ἐνηλικίωσιν ἀναίθῃν ἐορτάζουν,  
καί μὲ τὰ ἱερώτατα τοῦ ἔθνους θοργιάζουν.

Καί τοὺς Δημάρχους προσκαλοῦν εἰς ἐορτὰς παντοίας  
καί τρώγουν τὸν περίδρομον ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,  
ἐνῷ διασαλεύονται θεσμοὶ τῆς πολιτείας  
καί κάμπτει τὸν κυρίαρχον τὸ βάρος τῶσων φόρων.  
Κί εἰς καταδίκους χάριτας παρέχονται μυρία  
καί γίνονται τῶν προδοτῶν παρασημοφορία.

Τοιοῦτα οὖν τεκταίνονται εἰς τὸ πτωχεῖσθαι κράτος,  
διὸ κί ἐγὼ ἱλιγγίῳν πρὸ ἀναιδεῖας τῶσῃς  
ἐκ τεταρταίων πυρετῶν ἠσθένησα ἐσχάτως  
κί ἀθήμερον ἐρόφῃσα κινίνης δέκα δόσεις.  
Καί ἤδη φεύγων τοὺς ἴξους τῆς μισαρᾶς πλεκτάνης,  
τὰς πόλεις περιέρχομαι ὡς ὁδοπόρος πλάνης.



Προδίδομαι, προδίθεσθε, προδίδονται τὰ πάντα,  
ἐπέρχονται ἀνήκουστα καὶ σκοτεινὰ συμβάντα,  
ὁ Στήλιμαν καὶ ὁ Τσάμπερλαιν, ἐκεῖνος ὁ προδότης,  
τοῦ Διαδόχου ἔπειτα ἢ ἐνγλικιότης,  
ἢ τῆς βουλῆς διάλυσις καὶ ὁ ἀποκλεισμός,  
κι' ὁ νέος ἀναιδέστατος προϋπολογισμός.

Προδίδομαι, προδίθεσθε, προδίδονται τὰ πάντα,  
κι' ἐκεῖνος, ὄνπερ ἄξιον κανεῖς δὲν θεωρεῖ  
καὶ τῶν ὑποδημάτων μου νὰ λύσῃ τὸν ἱμάντα,  
ὡς ἄχθος εἰς τὴν ράχην μας ἐκάθισε βαρὺ.  
Καὶ τὰς περιφερείας μας ἐπλάτυνε ἀκόμη  
μὲ τὸν παμπόνηρον σκοπὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ γνώμη.

Πλὴν σεῖς, ὦ ἐντιμότατοι πολῖται τῆς Κορίνθου,  
ὡς ἀληθεῖς Πανέλληνες καὶ φίλοι πατριῶται,  
σεῖς φέρετέ με τάχιστα ἐκτὸς τοῦ λαβυρίνθου,  
ὡς τοῦ Αἰγέως τὸν υἱὸν ἢ Ἀριάδνη τότε.  
Καὶ διὰ γλώσσης τολμηρᾶς πατάξατε κι' εὐστόχου  
τὴν ἐνγλικιότητα καὶ σεῖς τοῦ Διαδόχου.

Δὲν ἐκυλίσθην παντελῶς ἴστων ἑορτῶν τὴν μέθην,  
δὲν ἀνεμίχθην παντελῶς μὲ προδοτῶν σωρούς,  
οὐδὲ εἰς τὴν Μητρόπολιν ἀκόμη παρευρέθην,  
οὐδὲ οἱ Φαρμακόπουλοι δὲν ἦσαν ἴστους χορούς.  
Μονάχοι τῶν ἐώρτασαν τὴν ἑορτὴν ἐκείνην,  
ἐνῷ ἡμεῖς οὐδέτεροι ἐπίναμεν κινίην.

ὦ! ναί, κλεινοὶ Κορίνθιοι, βλαστοὶ κλεινῶν προγόνων,  
συλλογισθῆτε τὰς κλεινάς τοῦ κλέους σας ἡμέρας,  
καὶ εἰς τὸ νέον στάδιον τῶν εὐγενῶν ἀγώνων  
πατάξατε τὸν Τσάμπερλαιν καὶ κάθε ἄλλο τέρας.  
Ἐξεγερθῆτε μετ' ἐμοῦ καὶ ὀδηγήσατε με...  
μικρὸν καὶ οὐχ ὄρατε με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με.

Πλὴν ὅταν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁ Ἐφιάλτης πέσῃ,  
ἢ πόλις αὕτη θὰ γενῆ ὁ τόπος τῶν μακάρων,  
ἄρκει καὶ μόνον, κύριοι, νὰ μὴν ἐβγῆ ἴσθι μέση  
κανένα πραξικόπημα καὶ πάλιν τῶν Βουλγάρων.  
Καὶ ἤδη ἀσπαζόμενος τοὺς πάντας σιωπῶ,  
καὶ τρέχω καὶ ἴσθιν Τρίπολι τὰ ἴδρα νὰ τοὺς πῶ.

Ἐν τούτοις πάλιν εὐχομαι μὲ τὴν ψυχὴν μου ὀλην,  
δοσὴν ἀγάπην εἰδείξα πρὸς ταυτηνὶ τὴν πόλιν,  
τόσην ὑπάρξαι παρ' ἐμοῦ κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα.  
καὶ μαῦρο εἰς τὸν Τσάμπερλαιν, ὅπου νὰ πάῃ γόνα.

Καὶ ὀλιγαῖς ποικιλίαις,  
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν ὁ Μάκβεθ αὔριον θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ  
καὶ σύρτε εἰς τὸ θέατρον καὶ ἴμπητε ὄσοι ὄσοι.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον  
Ἡμεροδείκτας νέους ἱστορικοὺς θὰ ἔβρῃτε,  
καθὼς καὶ ἄλλο ἓνα πολύτιμον βιβλίον,  
Ἐγγυαίνης Στοιχεῖα, καὶ μὴν ἀργοπορήτε.

Ὁ κύριος Κορομηλάς, δραματικὸς βαρβάτος,  
τὴν γλαφυρὰν Κλιτύαν του ἐξέδωσεν ἐσχάτως,  
ἐν ἣ Κανδαύλῃν τὸν μωρὸν δολοφονεῖ ὁ Γύγης  
μετὰ ἰάμβων λαξευτῶν καὶ τέχνης οὐκ ὀλίγης.

Ἐτοῦ φίλου μας Κατσιμπαλῆ τὸ νέο μαγαζὶ,  
ποῦ ὄσοι ἀπ' ἐκεῖ περνοῦν τὸ βλέπουσιν ὡς χαζοί,  
ἐσχάτως ἐκομίσθησαν λογιῆς λογιῆς καπέλα,  
ποῦ νὰ τὰ ὄητε μὴν φορὰ θὰ ἴπητε «ὦ! κέ μπέλλα!»

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο εὐθύς ποῦ τὰ φορέσῃ  
τὸ βλέπει νάχῃ γὰρ προικιὰ καὶ προξενιαῖς ἐλπίδες,  
ὁ κάθε ἀσχημάνθρωπος μὲ τοῦτα σὰς ἀρέσει,  
καὶ δίνουν χάρι κι' ὠμορφιά κι' εἰς τοὺς σαχλοὺς Δαντήδες.

Μὰ καὶ μπαστούνια ἔφερε, ποῦ ὄποιος ἀγρόραση,  
προβλεπτικὸς καὶ φρόνιμος εἰς ὄλους θα φανῆ,  
διότι ἂν ποτὲ βροχῆς κατακλυσμός τὸν πιάσῃ,  
ἀμέσως τὸ μπαστούνι του ὀμπρέλα θὰ γενῆ.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ Ρωμηὸς εἰς ὄλους σας συστήνει  
καὶ νὰ τοῦ συγχωρήσετε αὐτὴν τὴν φλυαρίαν,  
μὰ τοῦτο τὸ Κατάστημα μοναδικὸν θὰ γίνῃ  
εἰς ὀλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Ἐσπερίαν.

Μὴν παππαδῖα θεοσεβῆς, θαυματουργὸς κρυφῆ,  
ποῦ κάθεται εἰς τὴν ἐδῶ Νεάπολιν πρὸ χρόνων,  
τοῦ τριχοφάγου τοῦ γνωστοῦ εὐρήκε ἀλοιφῆ  
κι' ἐξεφαλάκρωσε πολλοὺς μὲ μίαν ὄσιν μόνον.  
Ἄν δὲ αὐτὸ τὸ νόσημα ἐξαίφνης σὲ προσβάλλῃ  
καὶ δὲν σ' ἀφήσῃ τρίχα μὴν ἐπάνω ἴστο κεφάλι,  
κι' ἂν, ὅ μὴ γένοιτο ποτέ, Σεμτέλος καταντήσης  
καὶ χάσης τὰ μουστάκια σου καὶ ὄση τρίχα εἶχες,  
τρέξε νὰ ὄρῃς τὴν παππαδῖα, χωρὶς στιγμὴ ν' ἀργήσης,  
κι' ἀμέσως θὰ βγῇς ἀπ' ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ τρίχες.

Τοῦ Ἐρωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο  
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ  
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Ἐθ Φρονούντων» — νόκτα ἴμερα συζητούντων,  
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,  
μ' ὄρητήρια, σαντούρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γαῖδουρία